niſuggusi kenna ennemuiſtſeid juttuſi, kui temma neile räkis, ei teand kegi.

Perremees panni jo teiſt kord tubbakaſt pipo ja kitis jälle Jago wasto. Noor perrenaene watas ikka weel alt kulmo ja wastas järsko, kui kegi tedda küssis. Teiſed naisterahwad teggid tööd, agga noor naene piddas käed sülles, ja wokki rattas likus arwalt. Wanna Jaak teadis et Liso, nenda hüüti norikud, olli rikka perrenaese ainus tüttar olnud, ja weel ei wõind ſedda endiſt head põlwe ärraunnustada, kus temma emma üksi kõik majatööd olli murretſenud, ja hel tütreke ei prukind omma walged näppud wokki jures ärrawässitada. Sellepärraſt olli wanna Jaak ni waid, ta teadis: üks hea nõu on kui wihha rohhi lapſele, ei laps tedda wasta ei wõtta, kui ſe temmale õige wiſiga ja õigel ajal ei ſa antud.

Wimaks küsſiſid lapſed: Wiſt ſa tulletad üht ennemuiſtſed jutto mele, et ſa nenda kaua järrele mõtled? ja hakkaſid

tedda palluma, et ta ſedda jutto rägiks. Ei ſeal wõind ennam parrata, ei annud nemmad wannamehhele rahho, ja Jaak hakkas peale:

Se jut, mis ma teile tahhan räkida on minno emmaemmaga ſündinud. Kül teie issa mälletab weel wanna weski Anne. Temma olli wannaaego üks wägga priske illus ja röömſa melega innimenne, agga kahjo, ta olli ainus laps, ja temma issal olli ennam wõlgo kui ſisſe tullemiſt. Tõ olli ränk ja noor tüdruk tüddines wimaks nenda tööst ärra, et ta käed sülle panni, ja ennam järrele mõtles, kuddas wiſi kõik tööd wõiks korraga tehha.

Üks pääw istus temma jälle ukſe ees, käed põlle al, ja kaebas:

Jummal anna andeks! miks minna waene loom pean ni paljo waewa näggema, paljo ennam kui keik teiſed küllatrüdrukud. Olleks ma ka kärmem kui päike, usſinam kui weſſi, ja wäggewam kui tulli, ommeti ei ma ſaaks kõik tööd tehha, mis majas